

МЕЛІТОПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО
Навчально-науковий інститут соціально-педагогічної та мистецької освіти
Кафедра інструментального виконавства та музичного мистецтва естради

ДИПЛОМНА РОБОТА

на здобуття ступеня вищої освіти «магістр»

**на тему: «Українська інструментальна гітарна освіта ХХ століття:
тенденції розвитку»**

Виконав здобувач вищої освіти
групи 520-с денного відділення
спеціальність 014.13 Середня освіта
(Музичне мистецтво)

Мінгальов Микита Романович

Керівник: канд. пед. наук, доцент

Білецька М.В.

Рецензент: канд. пед. наук, викладач-методист КЗ «Мелітопольський фаховий коледж культури і мистецтв» ЗОР Ониськів Г.Г.

Мелітополь – 2023

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ ІНСТРУМЕНТАЛЬНОЇ ГІТАРНОЇ ОСВІТИ ХХ СТОЛІТТЯ.....	8
1.1 Стан розробленості проблеми розвитку інструментальної гітарної освіти у наукових джерелах та понятійний апарат дослідження.....	8
1.2 Етапи становлення та тенденції розвитку інструментальної гітарної освіти у ХХ столітті	16
Висновки до першого розділу.....	30
РОЗДІЛ 2. ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПЕДАГОГІЧНІ ОСНОВИ ПІДГОТОВКИ ГІТАРИСТІВ У ЗАКЛАДАХ МИСТЕЦЬКОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ ХХ СТОЛІТТЯ.....	34
2.1 Організація та зміст підготовки гітаристів у закладах початкової мистецької освіти	34
2.2 Аналіз педагогічних досягнень видатних представників української інструментальної гітарної освіти.....	43
2.3 Сучасні тенденції розвитку інструментальної гітарної освіти у контексті вітчизняного та зарубіжного досвіду.....	53
Висновки до другого розділу.....	63
ВИСНОВКИ.....	67
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	72

РЕФЕРАТ
ТЕМА МАГІСТЕРСЬКОЇ РОБОТИ
«Українська інструментальна гітарна освіта ХХ століття:
тенденції розвитку»
Студента Мінгальова Микити Романовича

Науковий керівник: кандидат педагогічних наук, доцент Білецька Марина Валентинівна.

Актуальність теми. Українська інструментальна гітарна освіта як складова музичної освіти сформувалася протягом ХХ ст. та була зумовлена підвищенням попиту до професійного навчання гри на класичній гітарі.

Становлення національної системи музичної освіти сучасного простору, перенесення акцентів в освітніх системах з масових педагогічних явищ на особистість суб'єкта виховного процесу, реформування процесу підготовки педагогічних кадрів зумовило виникнення нових підходів, методів щодо здійснення процесу передачі соціокультурного досвіду, запрограмувало переосмислення творчої місії музичного мистецтва, особистості педагога-музиканта як професіонала. У теперішніх умовах розвитку українського суспільства інструментальна гітарна освіта зорієнтована насамперед на духовно-культурний розвиток особистості засобами музичного мистецтва. Її функціонування визначено та закріплено державними нормативними документами та законодавчими актами. У Законах України «Про культуру» (2011), «Про вищу освіту» (2014), «Про освіту» (2017), Розпорядженні «Про схвалення Довгострокової стратегії розвитку української культури – стратегії реформ» (2016) окреслюють основні стратегічні завдання модернізації вищої школи: виховання творчої особистості, спроможної здійснювати професійну діяльність на високому загальнокультурному та фаховому рівні, створення в освітньому процесі оптимальних умов для зростання особистості суб'єкта навчально-виховного процесу, реалізації її природних задатків та здібностей. Суспільне переосмислення ідеї розвитку особистості людини зумовлює виникнення потреби в узагальненні досягнень як передової музично-теоретичної думки минулого так і сучасного конструкту музично-виконавського мистецтва.

Протягом ХХ ст. активне аматорське музикування стало передумовою становлення та розвитку української інструментальної гітарної освіти, а також професійна діяльність вітчизняних представників гітарної освіти ХІХ ст. – першої половини ХХ ст.: М. Вербицького, М. Соколовського, П. Ісакова та ін. У ХІХ ст. на території України гітарне класичне виконавство було поширено в середовищі домашнього музикування. На Галичині культурною традицією було вміння виконати народну пісню під супровід гітари, зіграти варіації на популярну тему тощо. Одним із основоположників інструментальної гітарної освіти на території України був М. Вербицький. Під час навчання у Львівській семінарії він удосконалював свою майстерність гри на гітарі під керівництвом І. Сінкевича. Закінчивши навчання в семінарії, М. Вербицький провадив педагогічну діяльність та навчав гри на гітарі у монастирі вірменських

бенедиктинок. Під враженням від вірша П. Чубинського «Ще не вмерла Україна» М. Вербицький написав музику до тексту під супровід гітари. У 2003 р. ця пісня лягла в основу офіційно затвердженого Державного Гімну України.

Актуальним українське інструментальне гітарне виконавство як предмет теоретичного дослідження стало у ХХ столітті. В Україні навчання гри на класичній гітарі сформувалося у цілісну систему порівняно пізно. Різні періоди розвитку музичної освіти аналізували українські науковці: Л. Воевідко, Н. Гуральник, Т. Кочубей, В. Кузь, В. Кузьмічова, О. Михайличенко, О. Олексюк, О. Ростовський, Г. Святненко, І. Сташевська, О. Сухомлинська, Т. Танько, В. Черкасов та ін. Культурно-історичні періоди, що сформувалися в історії української музичної освіти, розглянуто у працях з мистецтвознавства (Т. Іванніков, М. Михайленко, Є. Мошак, В. Сидоренко та ін.), історії музичної педагогіки (А. Козир, Г. Ніколаї, О. Рудницька, О. Щолокова та ін.), філософії (Л. Ваховський, Д. Чижевський та ін.).

Різні аспекти гітарного мистецтва та освіти досліджували як зарубіжні (Аль-Фатих Хуссейн Ахмед, В. Ганєєв, Н. Дмитрієва, Д. Крутіков, М. Самохіна, Фан Дінг Тан, Н. Якименко та ін.), так і українські науковці (В. Грищенко, Т. Іванніков, В. Козлін, О. Кригін, М. Михайленко, Є. Мошак, Ю. Ніколаєвська, О. Рогоза, В. Сидоренко, О. Солдатенко, В. Ткаченко, А. Тихонравова, О. Хорошавіна та ін.). Ґрунтовне дослідження гітарного виконавського процесу представлено в наукових доробках Ч. Дункана, Ф. Тана, А. Шевченка, А. Шипунова, Б. Котюка, В. Доценка, А. Аргунова, А. Єфімової, С. Тихонравова, Ю. Чайсовського, І. Назаренка, В. Лагунова, А. К. Фраучі, М. Михайленка.

Разом з тим, наведені вище дослідження великої кількості вчених не висвітлюють повною мірою проблему становлення української інструментальної гітарної освіти, тенденцій її розвитку розроблені не достатньо.

Актуальність нашого дослідження зумовлена й певними суперечностями, а саме: між необхідністю врахування особливостей розвитку української інструментальної гітарної освіти та недостатнім дослідженням їх у вітчизняній педагогічній науці; сучасними вимогами до якості інструментально-виконавської підготовки фахівців та недостатньою їх конкурентоспроможністю та затребуваністю на ринку праці.

Отже, об'єктивна необхідність вивчення тенденцій розвитку української інструментальної гітарної музичної освіти в Україні та педагогічного досвіду її представників, недостатня теоретична розробленість наукової проблеми та виявлені суперечності зумовили вибір теми дослідження – **«Українська інструментальна гітарна освіта ХХ століття: тенденції розвитку»**

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Магістерська робота входить до комплексної теми кафедри інструментального виконавства та музичного мистецтва естради «Формування індивідуальної освітньої траєкторії студентів-музикантів у процесі професійного розвитку» ННІ СПМО Мелітопольського державного педагогічного університету ім. Богдана Хмельницького.

Мета дослідження – визначити тенденції розвитку української інструментальної гітарної освіти у ХХ столітті та окреслити її перспективи.

Відповідно до мети визначено **завдання дослідження:**

1. Проаналізувати стан розробленості проблеми розвитку української інструментальної гітарної освіти у науковій літературі та уточнити понятійний апарат дослідження.
2. Визначити етапи становлення та тенденції розвитку української інструментальної гітарної освіти ХХ століття.
3. Проаналізувати організацію та зміст підготовки гітаристів у закладах початкової мистецької освіти.
4. З'ясувати внесок відомих музикантів у розвиток української інструментальної гітарної освіти.
5. Окреслити перспективи розвитку української інструментальної гітарної освіти з урахуванням вітчизняного та зарубіжного досвіду.

Об'єкт дослідження – розвиток української інструментальної гітарної освіти у ХХ столітті.

Предмет дослідження – організація та зміст української інструментальної гітарної освіти у ХХ столітті.

Теоретико-методологічну основу дослідження становлять теорія наукового пізнання та положення про діалектичну єдність загальнолюдського й національного, тісний зв'язок історії з сучасністю. Дослідження проводилося на основі принципів науковості, наступності, системності з урахуванням сукупності історичного, проблемного та структурного методів дослідження.

Методи дослідження. Для розв'язання поставлених завдань дослідження використано комплекс методів: *теоретичних* – аналіз, педагогічної та спеціальної літератури з метою визначення стану розробленості проблеми та отримання фактичного матеріалу про функціонування української інструментальної гітарної освіти; системно-історичний – у дослідженні процесу становлення української інструментальної гітарної освіти як системи; метод періодизації – для визначення етапів розвитку української інструментальної гітарної освіти; описовий метод – під час групування, систематизації та інтерпретації фактів; систематизації – для узагальнення педагогічного досвіду представників української інструментальної гітарної освіти; прогностичний – для окреслення перспектив розвитку української інструментальної гітарної освіти.

Теоретичне значення дослідження полягає в тому, що отримані факти, їх аналіз і узагальнення сприяють збагаченню наукових уявлень про становлення та розвиток української інструментальної гітарної освіти як системи. Визначено перспективи розвитку української інструментальної гітарної освіти з урахуванням вітчизняного та зарубіжного досвіду.

Практичне значення дослідження визначається тим, що результати з досліджуваної проблеми розкривають можливості використання матеріалів дослідження у сучасній фаховій підготовці гітаристів у структурі музичної освіти України.

Апробація результатів дослідження. Основні положення дипломної роботи доповідалися і обговорювалися на засіданнях кафедри інструментального виконавства та музичного мистецтва естради ННІ СПМО

Мелітопольського державного педагогічного університету імені Богдана Хмельницького та під час проведення науково-методичного семінару «Професійно-компетентнісна самореалізація музиканта у виконавській та педагогічній діяльності» (29-31 березня 2023 р.).

У першому розділі «Теоретичні основи розвитку української інструментальної гітарної освіти» проаналізовано стан розробленості проблеми розвитку української інструментальної гітарної освіти у науковій літературі та уточнено понятійний апарат дослідження; визначено етапи становлення та тенденції розвитку української інструментальної гітарної освіти ХХ століття.

У другому розділі «Організаційно-педагогічні основи підготовки гітаристів у закладах мистецької освіти України ХХ століття» проаналізовано організацію та зміст підготовки гітаристів у закладах початкової мистецької освіти; з'ясовано внесок відомих музикантів у розвиток української інструментальної гітарної освіти; окреслено перспективи розвитку української інструментальної гітарної освіти з урахуванням вітчизняного та зарубіжного досвіду.

Узагальнення результатів проведеного дослідження та виконання поставлених завдань дає підстави для таких **висновків**:

1. Стосовно першого завдання, аналіз наукових джерел надав нам можливість виокремити напрями досліджень виконавської та освітньої гітарної практики: історичний (Аль-Фатих Хуссейн Ахмед, Т. Іванніков, Д. Крутіков, М. Михайленко, Ю. Ніколаєвська, В. Сидоренко, Фан Дінь Тан та ін.), методичний (В. Козлін, М. Михайленко, О. Рогоза, М. Самохіна та ін.), педагогічний (В. Грищенко, Н. Дмитрієва, В. Сологуб та ін.), культурологічний (В. Ганєєв, В. Ткаченко та ін.) та музикознавчий (Є. Мошака, Н. Якименко та ін.).

Аналіз наукових праць дозволив констатувати, що удругій половині ХХ століття в Україні сформувався музично-освітній феномен – інструментальна гітарна освіта, який не був предметом вивчення науковців. На основі аналізу визначень «мистецька освіта» (Г. Ніколаї, О. Отич, Г. Падалка, О. Рудницька, Т. Смирнова, І. Сташевська, О. Щолокова та ін.), «музична освіта» (О. Ростовський, І. Сташевська, В. Черкасов, та ін.) та «інструментальна музична освіта» (О. Бородін, Н. Жайворонок, С. Ліпська та ін.) нами уточнено зміст понять «інструментальна музична освіта» та «інструментальна гітарна освіта».

Під «інструментальною музичною освітою» нами розуміється інструментальне виокремлення музичної освіти, завданням якої є підготовка артистів-інструменталістів та викладачів-інструменталістів засобами музичного мистецтва.

Під терміном «інструментальна гітарна освіта» ми розуміємо підсистему спеціальної музичної освіти інструментального напрямку, що забезпечує збереження, передачу та примноження кращих виконавських і педагогічних традицій гітарного мистецтва.

У процесі дослідження визначено місце інструментальної гітарної освіти в системі української освіти у двох напрямках, – мистецька освіта: інструментальна

та педагогічна музична освіта; музично-педагогічна освіта: інструментальна підготовка у межах музично-педагогічної освіти.

Це розподілення складових системи музичної освіти є умовним, проте дозволяє зрозуміти, що навчання гри на гітарі здійснюється у межах музичної та музично-педагогічної освіти. У першому варіанті – це підготовка професійного артиста-інструменталіста та викладача, у другому – вчителя музичного мистецтва, який у процесі навчання опановує гру на музичних інструментах, зокрема гітарі.

2. Стосовно другого завдання зазначаємо, що вивчення проблеми становлення та тенденцій розвитку української інструментальної гітарної освіти у XX столітті дозволило виділити етапи становлення та виокремити тенденції розвитку інструментальної гітарної освіти (середина XIX ст. – кінець XX ст.), які поділено на 4 періоди. У цей часовий проміжок гітарне мистецтво набуває масовості та стає невід'ємною частиною музичної освіти.

Перший період (середина XIX ст. – початок XX ст., до 1904 р.) – виникнення передумов розвитку інструментальної гітарної освіти; другий період (1905– 1938 рр.) – гітарне виконавство виходить із кризи за кордоном і в Україні, що позитивно вплинуло на виконавський та педагогічний процес; третій період (1939 – I половина 1958 рр.) – перші успіхи українського гітарного виконавства на конкурсах, відкриття гітарних класів у Київській та Львівській консерваторіях, музичних училищах Харкова, Рівного та Івано-Франківська; четвертий період (II половина 1958 – 2000 рр.) – підготовка гітаристів здійснюється на трьох освітніх рівнях: початкова мистецька, фахова передвища та вища. У межах четвертого періоду (II половина 1958 – 2000 рр.) становлення та тенденцій розвитку української інструментальної гітарної освіти нами виділено два основних етапи: перший етап (II пол. 1958 – 1990 рр.) – переломний час у розвитку музичної освіти, науки та виконавства (інструментальна гітарна освіта поширюється в системі музичної освіти); другий етап (1991–2000 рр.) характеризується розвитком національної музичної культури, пошуками шляхів міжнародної співпраці та підвищення професійного рівня музикантів-гітаристів.

Перший етап характеризується такими тенденціями, як аматорсько-мистецька, освітньо-пошукова, освітньо-реорганізаційна, професійно-становлювальна. Для другого етапу характерні такі тенденції: національно-стверджувальна, національно-інформаційна, інтеграційна, стратегічно-розбудовча, глобалізаційна.

3. Відповідно до третього завдання встановлено, що початкову музичну освіту в Україні майбутні гітаристи здобували у закладах позашкільної освіти: школах естетичного виховання (дитячих музичних школах, дитячих школах мистецтв), а також у середніх спеціальних музичних школах-інтернатах.

Проаналізувавши організацію та зміст підготовки учнів-гітаристів у закладах початкової мистецької освіти у межах першого етапу четвертого періоду розвитку інструментальної гітарної освіти (II половина 1958 – 1990 рр.) встановили, що саме в цей період початкова музична освіта, зокрема гітарна, набула масовості і була розповсюджена по всім містам України.

Виявлено, що заклади початкової мистецької освіти ставили за мету дати

дітям загальну музичну освіту, а також підготувати найбільш здібних до вступу в музичні училища; навчально-виховну та методичну роботу здійснювали на основі єдиних на той час навчальних планів і програм; освітній процес та повноцінне засвоєння учнями навчальних програм забезпечували такі форми роботи: індивідуальні заняття викладачів з учнями зі спеціальності; групові заняття з теоретичних дисциплін в оркестровому, ансамблевому класах; самостійна домашня робота учнів; виступи на закритих академічних вечорах не менше одного разу за півріччя для кожного учня школи; виступи на відкритих концертах (концерти класу, змішані, звітні) із залученням максимальної кількості учнів. Таким чином, у другій половині ХХ століття гітаристи-початківці мали широкий вибір закладів освіти для отримання початкової музичної освіти.

4. Відповідно до четвертого завдання нами з'ясовано, що професійний розвиток української інструментальної гітарної освіти забезпечували її видатні представники, серед яких М.Геліс, В.Доценко, В.Жадько, Г.Казаков, В. Козлін, М. Михайленко, Я. Пухальський, В. Сидоренко, О. Ходаковський, О. Хорошавіна, А. Шевченко та інші. Встановлено, що методика викладання гри на гітарі розвивалася двома способами: адаптацією та використанням кращих методичних доробок викладачів гри на інших музичних інструментах (фортепіано, скрипка тощо); запозиченням досвіду зарубіжної виконавської гітарної школи. Подальший розвиток інструментальної гітарної освіти ми вбачаємо в узагальненні та застосуванні в сучасному музично-виконавському процесі педагогічного та виконавського досвіду визначних представників української інструментальної гітарної освіти.

5. Стосовно п'ятого завдання, для визначення можливостей удосконалення та подальшого розвитку української гітарної освіти нами розглянуто системи музичної освіти найбільш прогресивних у музичному значенні країн: Німеччини, Австрії, Польщі та Сербії. На основі аналізу українського та зарубіжного досвіду нами окреслено тенденції сучасного розвитку української інструментальної гітарної освіти. Ми вважаємо, що ефективними для подальшого розвитку української інструментальної гітарної освіти можуть стати наступні зміни: зважаючи на специфіку гітарної освіти та значну популярність музичного інструменту бажано виокремити підготовку гітаристів у окремий структурний підрозділ; у навчальних планах закладів мистецької освіти різного рівня необхідно збалансувати практичну та теоретичну підготовку гітаристів; необхідно ввести у навчальні плани цих закладів такі дисципліни, як: «Гітарний оркестр», «Квартетний клас», «Концертмейстерська майстерність», «Музична імпровізація».

Отже, за результатами проведеного порівняльного аналізу музично-освітньої системи країн Західної Європи та України, вважаємо, що незважаючи на певні недоліки, система української музичної освіти є однією з кращих в Європі.

Проведене дослідження не висчерпує всіх напрямів розглянутої проблеми, пов'язаної з висвітленням тенденцій розвитку української інструментальної гітарної освіти ХХ століття. Подальшого наукового пошуку потребує вивчення

особливостей розвитку інструментальної освіти в різних регіонах України та просвітницької й музично-педагогічної діяльності митців-гітаристів.

Рік виконання – 2023.

Місце виконання – кафедра інструментального виконавства та музичного мистецтва естради Навчально-наукового інституту соціально-педагогічної та мистецької освіти Мелітопольського державного педагогічного університету імені Богдана Хмельницького.

Структура й обсяг магістерської роботи. Магістерська робота містить вступ, два розділи, висновки, список використаних джерел. Загальний обсяг роботи становить 81 сторінка (основний зміст обіймає 71 сторінка). Список використаних джерел містить 100 найменувань.

АНОТАЦІЯ

магістерської роботи на тему: «Українська інструментальна гітарна освіта ХХ століття: тенденції розвитку»
Студента Мінгальова Микити Романовича

Науковий керівник: кандидат педагогічних наук, доцент Білецька Марина Валентинівна.

Мета дослідження – визначити тенденції розвитку української інструментальної гітарної освіти у ХХ столітті та окреслити її перспективи.

Відповідно до мети визначено **завдання дослідження:**

1. Проаналізувати стан розробленості проблеми розвитку української інструментальної гітарної освіти у науковій літературі та уточнити понятійний апарат дослідження.
2. Визначити етапи становлення та тенденції розвитку української інструментальної гітарної освіти ХХ століття.
3. Проаналізувати організацію та зміст підготовки гітаристів у закладах початкової мистецької освіти.
4. З'ясувати внесок відомих музикантів у розвиток української інструментальної гітарної освіти.
5. Окреслити перспективи розвитку української інструментальної гітарної освіти з урахуванням вітчизняного та зарубіжного досвіду.

Об'єкт дослідження – розвиток української інструментальної гітарної освіти у ХХ столітті.

Предмет дослідження – організація та зміст української інструментальної гітарної освіти у ХХ столітті.

Методи дослідження. Для розв'язання поставлених завдань дослідження використано комплекс методів: *теоретичних* – аналіз, педагогічної та спеціальної літератури; *системно-історичний* – у дослідженні процесу становлення української інструментальної гітарної освіти як системи; *метод періодизації* – для визначення етапів розвитку української інструментальної гітарної освіти; *описовий метод* – під час групування, систематизації та інтерпретації фактів; *систематизації* – для узагальнення педагогічного досвіду представників української інструментальної гітарної освіти; *прогностичний* – для окреслення перспектив розвитку української інструментальної гітарної освіти.

Практичне значення дослідження визначається тим, що результати з досліджуваної проблеми розкривають можливості використання матеріалів дослідження у сучасній фаховій підготовці гітаристів у структурі музичної освіти України.

У першому розділі «Теоретичні основи розвитку української інструментальної гітарної освіти» проаналізовано стан розробленості проблеми розвитку української інструментальної гітарної освіти у науковій літературі та уточнено понятійний апарат дослідження; визначено етапи становлення та тенденції розвитку української інструментальної гітарної освіти

XX століття.

У другому розділі «Організаційно-педагогічні основи підготовки гітаристів у закладах мистецької освіти України XX століття» проаналізовано організацію та зміст підготовки гітаристів у закладах початкової мистецької освіти; з'ясовано внесок відомих музикантів у розвиток української інструментальної гітарної освіти; окреслено перспективи розвитку української інструментальної гітарної освіти з урахуванням вітчизняного та зарубіжного досвіду.

Узагальнення результатів проведеного дослідження та виконання поставлених завдань дає підстави для таких **висновків:**

Аналіз наукових праць дозволив констатувати, що удругій половині XX століття в Україні сформувався музично-освітній феномен – інструментальна гітарна освіта, який не був предметом вивчення науковців.

На основі аналізу визначень «мистецька освіта», «музична освіта» та «інструментальна музична освіта» нами уточнено зміст понять «інструментальна музична освіта» та «інструментальна гітарна освіта».

Встановлено, що протягом XX століття методика викладання гри на гітарі розвивалася двома способами: адаптацією та використанням кращих методичних доробок викладачів гри на інших музичних інструментах (фортепіано, скрипка тощо); запозиченням досвіду зарубіжної виконавської гітарної школи. Подальший розвиток інструментальної гітарної освіти ми вбачаємо в узагальненні та застосуванні в сучасному музично-виконавському процесі педагогічного та виконавського досвіду визначних представників української інструментальної гітарної освіти.

Проведений порівняльний аналіз музично-освітньої системи країн Західної Європи та України, довів, що незважаючи на певні недоліки, система української музичної освіти є однією з кращих в Європі.

Ключові слова: музична освіта, інструментальна музична освіта, інструментальна гітарна освіта, етапи становлення, тенденції розвитку.

ANNOTATION of master's thesis on the topic:

"The Ukrainian instrumental guitar education of the 20th century: the tendencies of the development" of Mykyta Minhalov

Supervisor: Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor Maryna Biletska.

The purpose of the research is to determine the tendencies of the development of the Ukrainian instrumental guitar education in the 20th century and to outline its prospects.

According to the purpose, the **research tasks** have been determined:

1. To analyze the state of working out of the problem of the development of the Ukrainian instrumental guitar education in the scientific literature and to clarify the conceptual apparatus of the research.

2. To determine the stages of the formation and the tendencies of the development of the Ukrainian instrumental guitar education of the 20th century.

3. To analyze the organization and the content of the preparation of guitarists in the institutions of primary art education.

4. To find out the contribution of the famous musicians to the development of the Ukrainian instrumental guitar education.

5. To outline the prospects of the development of the Ukrainian instrumental guitar education, taking into account the domestic and the foreign experience.

The object of the research is the development of the Ukrainian instrumental guitar education in the 20th century.

The subject of the research is the organization and the content of the Ukrainian instrumental guitar education in the 20th century.

The methods of the research. For the solution of the set tasks of the research, the complex of methods has been used: theoretical as analysis, pedagogical and special literature; systematically-historical as in the research of the process of the formation of the Ukrainian instrumental guitar education as a system; the method of periodization as for determination of the stages of the development of the Ukrainian instrumental guitar education; descriptive method as during grouping, systematization and interpretation of facts; systematization as for generalization of the pedagogical experience of the representatives of the Ukrainian instrumental guitar education; prognostic as for the delineation of the prospects of the development of the Ukrainian instrumental guitar education.

The practical meaning of the research has been determined with the fact that the results of the investigated problem reveal the possibilities of use of the materials of the research in the modern professional preparation of guitarists in the structure of musical education in Ukraine.

The state of working out of the problem of the development of the Ukrainian instrumental guitar education in the scientific literature has been analyzed **in the first section "The theoretical foundations of the development of the Ukrainian instrumental guitar education"** and the conceptual apparatus of the research has been clarified; the stages of the formation and the tendencies of the development of the

Ukrainian instrumental guitar education of the 20th century have been determined.

The organization and the content of the preparation of guitarist in the institutions of primary art education have been analyzed **in the second section "The organizational and pedagogical foundations of preparation of guitarist in the institutions of art education of Ukraine of the 20th century"**; the contribution of the famous musicians to the development of the Ukrainian instrumental guitar education has been clarified; the prospects of the development of the Ukrainian instrumental guitar education have been outlined taking into account the domestic and the foreign experience.

The generalization of the results of the conducted research and the implementation of the set tasks has given the grounds for the following **conclusions**:

The analysis of the scientific works has made it possible to state that in the second half of the 20th century, the musical and educational phenomenon was formed in Ukraine as instrumental guitar education, which was not the subject of the research by the scientists.

The content of the concepts "instrumental musical education" and "instrumental guitar education" has been clarified by us based on the analysis of the definitions of "artistic education", "musical education" and "instrumental musical education".

It has been established that during the 20th century, the method of teaching of play guitar was developed in two ways: the adaptation and the use of the best methodical developments of teachers of playing other musical instruments (piano, violin, etc.); borrowing the experience of the foreign performing guitar school. We see the further development of instrumental guitar education in the generalization and the application in the modern musical-performing process of the pedagogical and performing experience of the prominent representatives of the Ukrainian instrumental guitar education.

The conducted analysis of the musical-education system of the countries of the Western Europe and Ukraine has proved that, despite certain shortcomings, the Ukrainian music education system is one of the best in Europe.

Key words: musical education, instrumental musical education, instrumental guitar education, the stages of the formation, the tendencies of the development.

Ім'я користувача:
Олександр Антоненко

ID перевірки:
1015002443

Дата перевірки:
09.05.2023 21:31:34 EEST

Тип перевірки:
Doc vs Internet + Library

Дата звіту:
09.05.2023 21:33:49 EEST

ID користувача:
100007154

Назва документа: Мінгальов

Кількість сторінок: 65 Кількість слів: 14805 Кількість символів: 115223 Розмір файлу: 488.50 KB ID файлу: 1014693019

12.7% Схожість

Найбільша схожість: 3.49% з Інтернет-джерелом (<https://evnuir.vnu.edu.ua/bitstream/123456789/14994/1/%D0%9A%D0%>)

12.7% Джерела з Інтернету

378

Сторінка 67

0.17% Джерела з Бібліотеки

1

Сторінка 70

0% Цитат

Вилучення цитат вимкнено

Вилучення списку бібліографічних посилань вимкнено

0% Вилучень

Немає вилучених джерел

Модифікації

Виявлено модифікації тексту. Детальна інформація доступна в онлайн-звіті.

Замінені символи

7